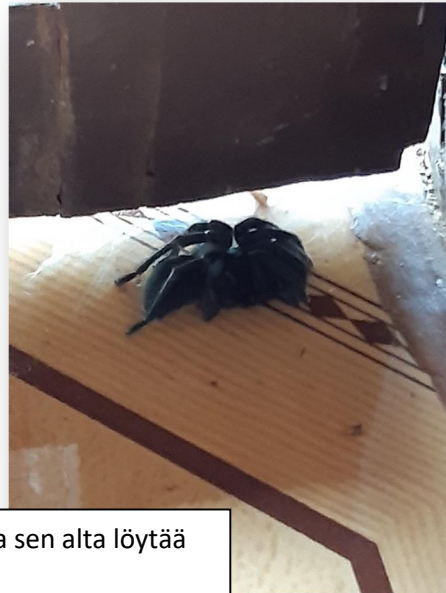

Terveiset Tansaniasta

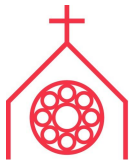
Täällä kielikoulu on hiljentynyt joulun viettoon. Opetus jatkuu taas perjantaina ja lauantaina saammekin tänne uuden isohkon ryhmän korealaisia, joten täytynee koittaa nauttia hetki tästä suhteellisesta hiljaisuudesta. Juuri tuo hiljaisuuden puuttuminen on ollutkin yksi yllättävimmistä asioista, joita tänne tultuaan on joutunut kohtaamaan. Jostain kuuluu aina jotain ääntä. Luonto on ääniä täynnä, mutta onhan siellä, tai siis täällä, myös paljon jos jonkinlaista eläjää. Aivan pienistä hyönteisistä luokkahuoneissa vieraileviin sonneihin. Kasvien osalta lajien kirjo on myös laaja, tosin iso osa paikallisista kasveista on tuttuja huonekasveja. Paljon on siis ympärillä ihmeteltävää. Miten voikaan olla elämä monimuotoista...

Aamuisin voi ovesta ja sen alta löytää uusia ystäviä.

Arki näiden ensimmäisten kuukausien aikana on helppoa ja hyvin rutiinin omaista. Kielikoulussa ollessa ei tarvitse itse nähdä vaivaa edes kahvin keittämisestä. Päivät toistavat samaa rutiinia niin, että aamupala on seitsemältä, varttia vaille kahdeksan vietämme aamuhartauden, jonka jälkeen alkaa aamupäivän opetussessiot. Niiden välissä on kello kymmenen kahvi/tee (paikallista aikaa neljältä*), ja kahdeltatoista onkin jo aika lounaalle. Opetus jatkuu päivälevon jälkeen puoli kolmelta. Päivän opiskelu päättyy neljän iltapäiväteehen. Kuudelta vielä syödään päivällinen, josta yleensä kukin vetäytyy omiin oloihinsa. Pimeys laskeutuu seitsemän aikaan, mikä osaltaan rajoittaa ulkoharrastuksia. Viikonloppuisin on aika ajoin järjestetty koulun puolesta erilaisia retkiä tai muita aktiviteetteja. Maasai-markkinat on yksi kokemuksen arvoinen kohde, kuulemma. Viereiseltä vuorelta myös löytyy useita upeita maisemia ja kohteita retkeilyyn.

Omalta osaltani kielikoulu on nyt yli puolen välin ja toivottavasti tammi- ja helmikuun vaihteessa pääsen siirtymään lopulta kotiin Mwanzaan ja pääsen aloittamaan perehtymisen varsinaisiin työtehtäviin. Se toki edellyttää sopivan asunnon löytymistä ja työlupaprosessin valmistumista. Minun työlupani on jo kertaalleen

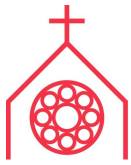

käsittely, mutta hakemuksesta oli jäänyt puuttumaan lomake, josta kukaan ei ollut ennestään tietoinen. Mutta se löytyi ja lisättiin paperipinoon muiden hakemuksen liitteiden kanssa, joten nyt vain odotellaan seuraavaa käsittelyä. Saattaisihan täällä joku hermostua paikalliseen tapaan, mutta eipä se taitaisi mitään auttaa. Asiat järjestyy ja kaikki etenee omaan rauhalliseen tahtiin. ”Haraka haraka haina baraka”, sanoo paikallinen sanonta. Merkitys on jotakuinkin ”kiireellä ei ole siunausta”. Se on varmasti hyvä sanonta muistettavaksi näihin ensimmäisiin kuukausiin ja miksei myös jatkoonkin. Ja varsinkin liikenteeseen.

Luokkahuone on vähintäänkin ilmava.
Vuorossa swahilin aikamuodoista ”TA”,
eli tulevaisuus.

Itsenäisyyspäivän aikoihin sain aikataulut ja kulkemiset järjestymään niin, että sain haettua autoni Dar es Salaamista. Tuolla Tansanian suurimmassa kaupungissa asuu ihmisiä 4,5 miljoonasta 5,5 miljoonaan. Ja liikenne siellä on vähintäänkin mielenkiintoista, luova saattaisi olla vielä parempi termi sitä kuvaamaan. Ja täällä ajetaan auton oikealla puolella tien väärrä, siis vasenta, laitaa. Näistä lähtökohdista käsin ei oma innostus tuota autonnouto-operaatiota kohtaan ollut kovinkaan korkealla. Mutta kuten niin monessa muussakin asiassa, pakko on mitä oivallisin motivaattori. Ei siis auttanut muu, kuin hypätä rattiin ja uida liikenteen sekaan. Ja ihmeellistä kyllä, muutaman kilometrin jälkeen yllätin itseni nauttimasta ajamisesta. Siinä suurena apuna ovat olleet sen jälkeenkin oivalliset kartturit ja riittävän väljä aikataulut matkojen osalta. Joskus puolet matka-ajasta istutaan ruuhkaan juuttuneessa autossa paikallaan tai edetään hitaasti tien huonosta kunnosta tai näkyvyyden vievässä rankkasateesta johtuen. Silloin on väljästä aikataulutuksesta suurta hyötyä, eikä hyvistä hermoistakaan haittaa ole.

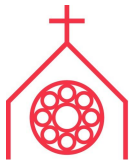

Ensimmäiset kuukaudet ovat täällä siis olleet totuttelua uuteen elämään ja uuteen ympäristöön. Vaikka kielikoulu antaakin siihen upean ja ennen kaikkea turvalliset puitteet, ei kulttuurishokiltakaan ole voinut välttyä. Viimeiset viikot alkoivat käydä monella tapaa kovin raskaiksi, mutta onneksi kulttuurishokin vääjäämättömyys oli tiedossa, niin en sitä ole ottanut niin vakavasti. Onhan täysin luonnollista, että tiivis kielen opiskelu, uudenlainen ilmasto ja ympäristö kaikkine öttiäisineen koettelee sopeutumiskykyä. Kummasti kuitenkin omaa olemista on helpottanut ajatus siitä, että tähänkin tottuu. On vain joutunut hyväksymään olosuhteet, sellaisinaan. Sen jälkeen onkin ollut ihan kiva taas puhua swahilia, kun sai oman päänsä linjaan olemisensa kanssa.

Kielen opiskelun lomassa myös taideaineita. Tässä perehdytään paikalliseen batiki-maalaukseen.

Seuraavana on edessä kielikoulun loppuun saattaminen ja muutto Mwanzaan. Näillä näkymin siirtyminen olisi helmikuun alussa, jos vain asunto sieltä saadaan siihen mennessä järjestymään. Sitten on tarkoitus aloittaa kotiutuminen toden teolla sekä tutustuminen tuleviin työtehtäviin ja Nyakaton Raamattukouluun. Innolla odotan myös Viktorija-järven näkemistä, vaikka eihän se tietenkään mikään Pyhäselkä tai Pielinen ole.

Huoneen ovelta avautuu melko komea maisema, hyvä on olla täällä.

Kulttuurishokin selätystä paikallisella kuntosalilla.

Morogorosta,

Kari-Antti Kitunen

kari-antti.kitunen@felm.org

voit myös seurata minua instagramissa:

@karoti_za_kuhani

Kari-Antti Kitunen

Teologisten aineiden opettaja Nyakaton Raamattukoululla, Mwanzassa, Tansaniassa. Ensimmäistä kertaa pappina maailmalla.

Rukousaiheet: Kodin löytäminen Mwanzasta ja tuleva muuttomatka Morogorosta Mwanzaan. Työ- ja oleskeluluvan saaminen.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.